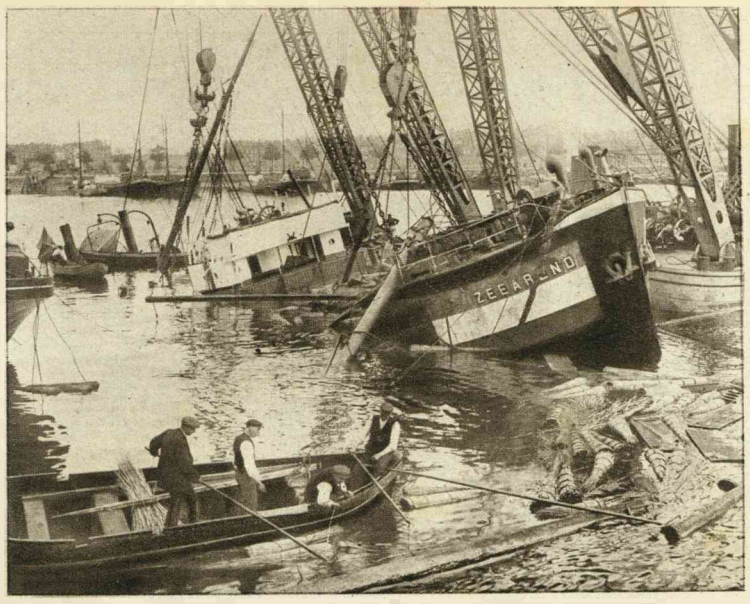

DE „ZEEAREND" IN DE MAASHAVEN OMGESLAGEN.

Het lichten van het s.s. „Zeearend", dat met een lading riet aan boord, in de Maashaven te Rotterdam, is omgeslagen. Op de linker foto ziet men het schip half gelicht, terwijl men bezig is de lading te bergen. De rechter afbeelding toont de electrische pomp in werking, waarmede het water uit het schip werd gehaald. Deze pomp verwerkt per uur 250.000 M³ water.

In verloren oogenblikken, als Loesje onrustig sliep, schreef ze in haar dagboek al haar wanhoop, al haar angst; en soms snikte ze het uit op de beschreven bladen: „O God, het kàn toch niet, het màg toch niet, dat Loesje niet beter wordt. Ik voelde me zoo goed, zoo goed. En waarom moet ik nu zóo gestraft worden. . . . ."

Maar dan richtte ze zich op met haar herwonnen veerkracht en ging weer kalm bij Loesje's bedje zitten en legde de koele hand op het gloeiende koortshoofdje en wachtte, wachtte, of de koorts nu eindelijk niet af zou nemen, of dat . . . . en dan drukte ze haar tanden in de onderlip, om toch vooral niet weer te huilen. Toen tien lange, bange dagen voorbij waren, begon de koorts af te nemen. Langzaam knapte Loesje op en toen de kleine meid voor het eerst weer opzat, schreef ze den laatsten zin in haar dagboek. En daaronder liet ze Loesje met groote, kromme potloodletters schrijven: „Paps, kom je asjeblieft gauw bij Mammy en Loesje terug?"

En zoo verzond ze het!

Na twee weken was Loesje weer de oude, dartelden de vlugge voetjes weer door het huis, schalde het zangerige stemmetje elken dag: „Komt Paps nu vandaag, Mammy?"

„Vandaag nog niet, Loesepoes."

„Maar toch gauw, hè Mammy?"

„Ja kindje, heel gauw hoor!" — „En gaat Paps dan nooit meer weg?" — „Nee, nooit meer, hoor lieveling."

Toen Loesje weer naar school ging, hervatte ze haar werk op kantoor. — „We hebben u gemist Mevrouw",' zei mijnheer Mulder hartelijk. Bleeker dan vroeger, het gezichtje smaller geworden, dook ze weg in den clubstoel, waar ze het eerst in gezeten had, maar haar oogen glansden bij het idee, dat ze straks Loesje zou halen uit school, dat Loesje haar te gemoet zou springen, en aan haar arm gaan hangen en vertellen honderd uit over de juffrouw en de vriendinnetjes.

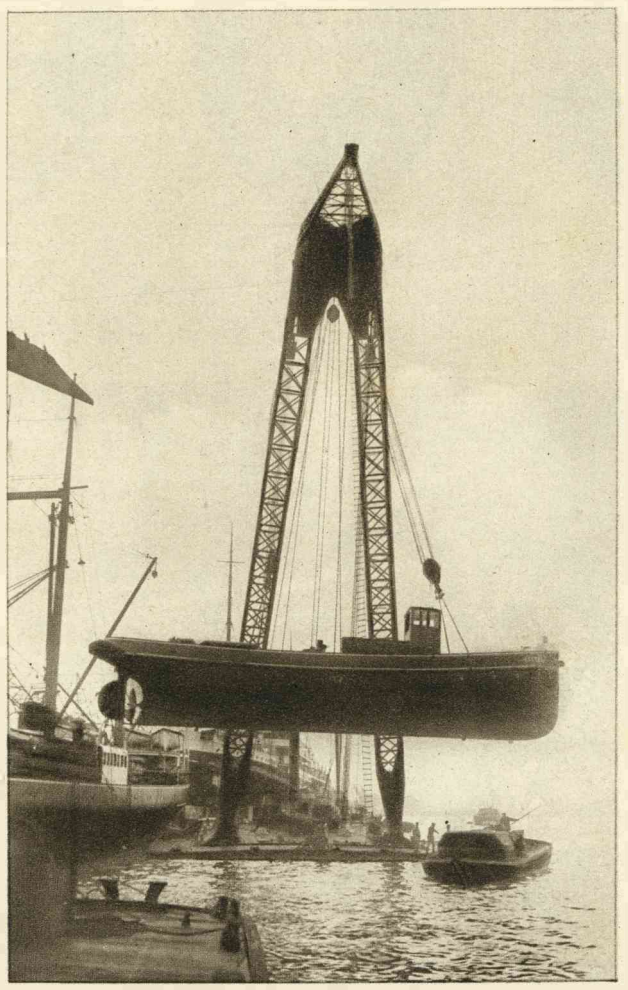
Langzaam en aandachtig las ze de correspondentie van maanden door, en ze gaf zich met haar geheele hart aan de zaak, om toch vooral op de hoogte te zijn van alles, als Dick terug was. Als Dick terug was . . . . . .

Den volgenden dag kwam er een telegram: „Ben op de terugreis Koningin Emma." — Dièn dag kon ze niet werken, ging ze wandelen ver buiten de stad, kwam ze Loesje van school halen met gloeiende wangen en stralend gezicht. — „Wat ben je mooi, Mammy" zei Loesje verrukt. En toen juichte ze bijna: „Loesepoes, nu is Paps gauw bij ons hoor!" —

Het eerst keek ze 's morgens de scheepsberichten na. Hij kwam dichter bij, elken dag dichter. Maar wat duurde het nog lang! Ze werkte energiek naast mijnheer Mulder voort, speelde thuis veel met Loesje, luisterde met onuitputtelijk geduld naar Loesje's gesnap over Paps, hoe ze met Paps zou spelen en wandelen, en dat haar Paps toch veel liever was dan die van Marietje, of Zus, of Catootje. Dan lachte ze en soms danste ze met Loesje door de kamer, om uiting te geven aan haar verlangen en haar geluk.

Ook bezocht ze de kennissen, die haar het sympathiekst geweest waren, toen Dick er nog was. En als haar stralend, elegant persoontje binnenkwam, zoo geheel verschillend van de grillige, trotsche nerveuze vrouw van een jaar geleden, dan verwonderden velen zich over die groote verandering. En altijd dieper glansden de oogen, en altijd gelukkiger lachte haar gezichtje, wanneer ze voor de zooveelste maal herhaalde: „Ja, Dick komt met de Koningin Emma terug. Ik verwacht hem nu met een dag of tien" — En als er eens een stem ironisch zei: „U zult wel verlangen zeker?" dan antwoordde ze zoo spontaan-gelukkig: „Of ik verlang? O Mevrouw, ik verlang ontzettend," dat de aangesprokene geheel ontwapend dacht: „Zouden we ons zóo in haar vergist hebben?"

En eindelijk kwam de dag, dat zij en Loesje bloemen gingen bestellen. Een weelde van bloemen moest ze in huis hebben. En samen met Loesje versierde ze de kamers. 's Avonds om 6 uur zou Dick aankomen, en om 5 uur ging ze zich kleeden; buiten gierde de wind, en vielen de

EEN SLEEPBOOT GETAKELD.

Een hoogst interessante foto genomen tijdens het aan boord van het s.s. „Kambangan" brengen van de sleepboot „Hector", die bestemd is voor Indië. Het aan boord hijschen geschiedde met een der reusachtige kranen van de Nederlandsche Scheepsbouwmaatschappij te Amsterdam. (*V.F.B.*)

herfstbladeren neer in den tuin. Maar binnen was alles zomer en licht en warmte. — Loesje danste al rond in haar witte jurkje, de vlugge blauwe strik springend op en neer in haar blonde krullen.

„O Mam, wat een mooie japon, Mammy," schalde ze aldoor bewonderend. Ja, het was een mooie japon, een, die ze voor vandaag had laten maken. Schitterend kleedde haar de groene Liberty-zij, met de breede ceintuur en den rijken kanten kraag.

„Mam, die is voor u, die moet u dragen", vleide Loesje, en lachend stak ze, staande voor den hoogen spiegel, de bloem van Loesje in haar ceintuur. Ze wist het, dat ze Dick zou charmeeren met haar uiterlijk, en ze wist het ook, dat Dick haar veranderd zou vinden, heel, heel veel veranderd . .

Toen nam ze Loesje bij de hand en gingen ze naar beneden, waar ze met verrukking rondkeek in de kamers vol bloemen, en steeds nog iets te verschikken vond, opdat alles toch nog maar mooier en schitterender zou zijn.

Plots hield een auto stil. . . Ze hield Loesje, die weg wou hollen, stevig bij de hand vast, en toen ging de deur open, en daar stond Dick, groot, flink, gebruind. Ze hoorde Loesje's stemmetje: „Paps, Paatje." En toen voelde ze zijn sterke armen om haar heen en ze kon niets doen dan huilen, snikken van blijdschap met haar gezicht tegen zijn schouder. En zóo zacht en teer fluisterde zijn stem: „Vrouwtje, m'n eigen lieve vrouw," dat ze opeens vond, dat dàt geluk haast te groot was . . . . . .

Maar Loesje dwong om Paps, en ze kon zich langzaam herstellen. Aan tafel kon ze niet eten en ze keek hem maar aan met haar glanzende, blijde oogen en als hij haar over tafel heen toeknikte met z'n innigen blik, dan glimlachte ze terug, lief en vòl overgave . . . .

Toen Loesje naar bed was, bleven ze samen in de geurige kamer vol bloemen, en heel dicht leunde zijn donkere hoofd naast haar blonde kopje in de divan-kussens.

„Dick?" vleide haar stem zacht. — „Ja vrouwtje?"

„Je bent nu niet bang meer voor de toekomst met mij, hè? — Ik zal heusch heel erg mijn best doen hoor!"

Hij lachte en kuste de heldere oogen dicht.

Maar ze richtte zich weer op. „Ik moet toch nog iets zeggen Dick. Ik . . ik was al lang niet meer jaloersch op Emma Faessen, hoor! En ik zou haar graag eens weer willen ontmoeten. En ik ben veranderd hoor Dick, heusch."

„Lieveling, je dagboek heeft me immers alles gezegd. Toen heb ik je zoo goed begrepen. En je weet toch, dat ik direct weggegaan ben, toen ik het gelezen had. Ik heb alle verdere zaken in Indië maar schriftelijk afgedaan, om toch maar gauw, gauw bij je te zijn."

„O Dick!" en de fijne handen drukten de zijne.

„En toen ik las hoe ziek Loesje geweest is, toen vond ik je zoo'n dapper vrouwtje, omdat je dat zoo kranig alleen gedragen hebt."

„'t Was wel een wanhopige tijd, Dick."

„Maar het is nu voorbij, hè lieveling? En in 't vervolg zullen wij altijd samen zijn, en zul je je man nooit meer laten gaan, hè?"

„Nooit meer Dick. En ik mag je in zaken blijven helpen, nietwaar? Ik vind het zòo heerlijk."

„Natuurlijk mag je dat. Ik heb nooit geweten, dat ik zoo'n business-vrouwtje had."

Even hing de innige stilte om hen heen. Toen zei zijn stem plotseling, heesch van ontroering:

„God, wat hèb ik naar je verlangd, vrouw, vrouwtje . . ."

„O, en ik dan Dick . . ."

De groote schemerlamp wierp haar zacht-rose schijnsel door de kamer, en verleende haar gezichtje een wondere bekoring; de bloemen geurden en nijgden de kopjes zegenend, en terwijl ze zich oprichtte en zijn donkere hoofd innig tusschen haar handen nam, zei ze zacht: „Nu ben je gelukkig met me, hè Dick? Nu ben je gelukkig, hè?" . . . . en dan, weer door zijn sterke armen omvat: „O Dick . . . . ."

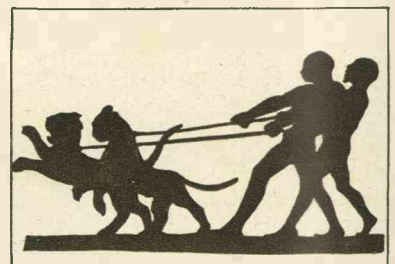
RECTIFICATIE. De in ons vorig nummer gereproduceerde foto's der Schilderijententoonstelling van Piet Rackwitsz, zijn niet van M. M. Couvée, zooals wij abusievelijk vermeldden, doch van de „Vereenigde Foto-Bureaux".

De Panorama-Tournée met Ko Doncker's Schimmenspel

Een ridder, onledig met 't steekspel.

Wij hebben u reeds verteld dat wij met Ko Doncker en zijn Schimmenspel door Nederland reizen. Het is echter misschien niet overbodig u nogmaals te wijzen op de éenige gelegenheid die wij u thans aanbieden: als abonné op *Panorama* kost u de toegang tòt de voorstelling slechts 50 cents. Let dus op den bon, dien ge in uw exemplaar zult vinden liggen zoodra het schimmenspel in de plaats uwer inwoning vertoond wordt. Ko Doncker's schimmen, kunstig en smaakvol gesneden, hebben tevens een humoristischen kant, die nog sterker spreekt door den steun der muziek en de geestige declamatie van den teekenaar. Het is een eigenaardig genot naar zijn kunst te gaan zien en hooren; nu eens zijt ge in stille bewondering voor de prachtige poëtische schim van het Japansche theehuis of de geweldige silhouet van de voorbijstormende Hunnen, dan weer moet ge het uitschateren om den droog-komieken tekst dien Doncker zoo leukweg voordraagt. — Vergeet vooral niet het tekstboekje te koopen; ge kunt er Doncker's verzen nog eens in nalezen en u verbazen welke groote effecten hij met eenvoudige middelen weet te verkrijgen. De schimmenspelen zijn niet alleen een allervermakelijkste tijdpasseering, zij zijn ook het werk van een begaafd kunstenaar dat voor de beroemde Parijsche silhouetten in den Chat-Noir niet onderdoet.

Tijgers, door negers aan het zeel meegevoerd.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.